

A papság öröme
**Ferenc pápa szentbeszéde
a nagycsütörtöki krizmaszentelési misén**

Szent Péter-bazilika
2014. április 17. (csütörtök)

Kedves Paptestvérek! Ma, nagycsütörtökön, amikor Krisztus a végsőig szeretett bennünket (vö. Jn 13,1), emlékezzünk vissza a papság megalapításának és saját pappá szentelésünknek boldog napjára. Az Úr felkent bennünket Krisztusban az öröm olajával, és ez a felkenség arra hív bennünket, hogy elfogadjuk és magunkra vállaljuk ennek a nagy ajándéknak a felelősségét: a papi örömet és örvendezést. A pap öröme értékes ajándék nemcsak saját maga, hanem Isten egész hívő népe számára: a pap ugyanis a hívő nép körében kapja a meghívást arra, hogy felkent legyen, és a néphez kapja küldetését, hogy másokat felkenjen.

A papok az öröm olajával vannak felkenve, hogy az öröm olajával kenjenek fel másokat. A papi öröm forrása az Atya szeretete, és az Úr azt kívánja, hogy ennek a szeretetnek az öröme „bennünk legyen” és „teljes legyen” (vö. Jn 15,11).

Szeretek az örömről gondolni, amikor Máriát szemlélem: Szűz Mária „az élő evangélium anyja, az öröm forrása a kicsinyek számára” (*Evangelii gaudium* 288.). Azt hiszem, nem túlzunk, ha azt mondjuk, hogy a pap egy nagyon kicsiny ember: a papi szolgálat által nekünk adott ajándék mérhetetlen nagysága a legkisebb emberek közé sorol bennünket. A pap a legszegényebb az emberek között, ha Jézus nem teszi gazdaggá saját szegénységével, a pap a leghasztalanabb szolga, ha Jézus nem hívja barátjának, a pap a legostobább az emberek között, ha Jézus nem oktatja, mint Pétert, a pap a legvédtelenebb a keresztények között, ha a jó pásztor nem erősíti meg nyája körében. Nincs kisebb annál a papnál, mint aki saját erejére támaszkodik. Ezért Mária imájával tudunk csak védekezni a Gonosz minden kísértésével szemben: azért vagyok pap, mert Ő jóságosan letekintett kicsinységemre (vö. Lk 1,48). E kicsinységünk elismerésével tudjuk befogadni az örömet, a kicsinységünkben rejtőző örömet.

Papi örömünknek három fontos tulajdonsága van: 1. ez az öröm *felken bennünket* (nem kenetteljessé, nem fényűzővé és nem önteltté tesz); 2. ez az öröm *romolhatatlan*, 3. s ez az öröm *misszionárius*: kiárad mindenki felé és mindenkit vonz, visszafelé haladva: kezdve a legtávolabbiaktól.

Ez az öröm felken bennünket. Ez azt jelenti, hogy szívünk legmélyéig hatol, szentségileg átalakítja és megerősíti a szívünket. A papszentelés liturgiájának jelei arról az anyai vágyról beszélnek, amellyel az egyház át akarja adni, közölni akarja mindazt, amit az Úr nekünk adott: a kézfeltétel, a szent krizmával való felkenés, a beöltöztetés a szent ruhákba, az azonnali részvétel a

konszekrációban (az átváltoztatásban)... A kegyelem betölt bennünket, és minden egyes papban egészen és túlsordulóan szétárad. Csontjainkig menően fel vagyunk kenve... örömünk pedig, mely belülről fakad, ennek a felkentségnek a visszhangja.

Ez az öröm romolhatatlan. A hiánytalanul kapott ajándék, melyhez senki sem adhat hozzá és senki sem vehet el belőle semmit, az öröm kiapadhatatlan forrása: romolhatatlan öröm, amelyről az Úr megígérte, hogy senki sem veheti el tőlünk (vö. Jn 16,22.) A bűn vagy az élet gondjai miatt ugyan le is lohadhat vagy ki is hunyhat, de a mélyben érintetlen marad, mint a hamu alatt az elégetett fa parazsa, amelyet mindig fel is lehet szítani. Szent Pál Timóteushoz intézett buzdítása mindig időszerű marad: „Éleszd fel magadban Isten kegyelmének tüzet, amely kézfeltételelem folytán benned él” (vö. 2Tim 1,6).

Ez misszionárius öröm. Különösképpen is szeretném kiemelni és figyelmetekbe ajánlani az örömnek ezt a harmadik tulajdonságát. A pap öröme szoros kapcsolatban áll Isten szent népével, mert kimondottan misszionáriusi örömről van szó. A pap azért van felkenve, felkentségének az a célja, hogy másokat megkenésben, felkenésben részesítsen. Az a feladata, hogy kereszteljen és megerősítsen, gyógyítson és szentmisét mutasson be, hogy megáldjon, vigasztaljon és evangelizáljon.

És mivel olyan öröm ez, amely csak akkor árad, amikor a pásztor nyája körében van (akár az imádság csendjében is, hiszen a pásztor, aki imádja az Atyát, juhái körében van), ez éppen a nyáj által „megőrzött öröm”. A szomorúság perceiben is, amikor úgy tűnik, mindent sötét felhők takarnak be, amikor a magány örvényei kísértének minket, azokban a kedvetlen és unalmas időszakokban is, amelyek néha ránk törnek a papi életben (s amelyeken én is átmentem), tehát még ezekben az időszakokban is Isten népe képes megőrizni az örömet, képes védelmezni téged, átölelni téged, segíteni, hogy megnyisd a szívedet és ismételten rátalálj örömödre.

Tehát a nyáj által „megőrzött öröm” ez, amelyet még három nővér is körülölel, óv és véd, mégpedig a szegénység, a hűség és az engedelmesség nővére.

A pap öröme olyan öröm, amelynek a szegénység a nővére. A pap a pusztán emberi öröm tekintetében szegény: sok mindenről lemondott. És mivel szegény, neki, aki sok mindent másoknak ad, a maga örömét az Úrtól és Isten hívő népétől kell kérnie. Nem magának kell gondoskodnia öröméről. Tudjuk, hogy Isten népe nagylelkű, szívesen kifejezi háláját a papnak a legkisebb áldó mozdulatáért is, de főleg a szentségek kiszolgáltatásáért. Sokan, akik a papság identitásválságáról beszélnek, nem számolnak azzal, hogy az identitás feltételezi a valakihez tartozást. Nincs önazonosság – és így életöröm sem –, ha valaki nem tartozik tevékenyen és elkötelezetten Isten hú népéhez (vö. *Evangelii gaudium* 268.). Az a pap, aki úgy akar rátalálni papi identitására, hogy befelé fordulva lelke mélyén keresi azt, valószínűleg nem talál mást, mint táblákat „kijárat” felirattal: lép ki önmagadból, lép ki magadból, és keresd Istent az imádságban, lép ki, és add a népednek azt, ami rád bízott, a népednek pedig majd lesz gondja arra, hogy

megéreztesse és megízleltesse veled azt, hogy ki vagy, hogy hívnak, mi az identitásod, és megörvendeztet téged azzal a százszoros örömmel, amelyet az Úr megígért szolgálóknak. Ha nem lépsz ki önmagadból, az olaj megavasodik, és felkentséged nem lesz termékeny. Kilépni önmagunkból azt jelenti, hogy kiüresítjük önmagunkat és szegénnyé válunk.

A pap öröme olyan öröm, amelynek a hűség a nővére. Nem abban az értelemben, mintha mindnyájan „makulátlanok” volnánk (bárcsak Isten kegyelmével azok lennének), hiszen bűnösök vagyunk, hanem abban az értelemben, hogy mindig újból hűségesek vagyunk Krisztus egyetlen jegyeséhez, az egyházhoz. Itt van a termékenység kulcsa.

A pap lelki gyermekei (az Úr minden papra bíz lelki gyermekeket), azok, akiket megkeresztelt, a családok, akiket megáldott és útnak indított, a betegek, akiket támogat, a fiatalok, akiknek hittant tanít, a szegények, akiket felkarol... – ők mind ezt a „jegyest” jelentik, akivel a pap a maga kedvenceként, egyetlen szerelmeként bánik, és akihez mindig újból hűséges akar lenni. Ez az az élő, saját névvel rendelkező egyház, amelynek a pap gondját viseli a plébánián vagy azon a helyen, ahová küldetése szól. Ez az az egyház, amely örömmel tölti el, ha hűséges hozzá, ha mindent megtesz, amit meg kell tennie, és mindent elhagy, amit el kell hagynia, ám mindig az az Úr által rábízott juhok között marad: „Legeltesd juhaimat” (Jn 21,16-17).

A pap öröme olyan öröm, amelynek az engedelmisség a nővére. Engedelmisség a hierarchiában fennálló egyháznak, amely nemcsak az engedelmisség legkülső közeget jelenti számunkra: a rám bízott plébániát, a papi szolgálat sajátos ténykedéseit, egy különleges megbízatást..., hanem a mennyei Atyával való egységet is, akitől minden atyaság származik. Engedelmisség a szolgálatban élő egyháznak is: készek vagyunk arra, hogy mindenkit szolgáljunk, szüntelenül és azonnal, a lehető legjobb módon, az „azonnal útnak induló Mária” alakját követve (vö. Lk 1,39: meta szpudész), aki segítségére siet sógornőjének, és aki felfigyel a kánai konyhában arra, hogy elfogyott a bor. A pap szolgálatkésztsége nyitott ajtajú otthonná teszi az egyházat: menedékké a bűnösöknek, családi fészekké a hajléktalanoknak, betegotthonná a betegeknek, táborhellyé a fiataloknak, hittanteremmé az elsőáldozásra készülőknek... Ahol Isten népe van, ott mindig van valami vágyakozás vagy szükség, és a pap azért van ott, mert ő tud meghallani, vagyis engedelmeskedni (*ob-audire*), és hallja Krisztus szeretetteljes küldő szavát, hogy nyújtson segítséget irgalmasan abban a szükségben vagy hogy támogassa leleményes szeretettel azokat a jó vágyakat.

Annak, aki meghívást kapott, tudnia kell, hogy létezik ezen a földön egy hamisítatlan és teljes öröm: annak öröme, hogy igénybe veszi őt egy nép, amelyet ő szeret, mert hozzá kapott küldetést mint Jézus ajándékainak és vigasztalásainak kiosztója. Jézus ugyanis, a jó pásztor – aki mélységesen együtt érez mindenkivel, aki e földön kicsiny és kirekesztett, megfáradt vagy elnyomott, mint a pásztor nélküli juhok –, azt akarta, hogy sokan társaivá váljanak szolgálatában, hogy papjai személyében ő maga maradhasson jelen és munkálkodhasson népe javára.

Ezen a nagycsütörtökön kérem az Úr Jézust, hogy segítsen sok fiatalnak felfedezni azt a buzgóságot, amely fellobbantja az öröm lángját, mihelyt boldog mérészséggel és azonnal válaszol Jézus hívására.

Ezen a nagycsütörtökön kérem az Úr Jézust, hogy őrizze meg az örömteli ragyogást az újonnan felszenteltek szemében, akik most indulnak, hogy „meghódítsák” a világot, hogy elemésszék magukat Isten hívő népe körében, akik örömmel készülnek első szentbeszédükre, első miséjükre, első keresztelésükre és első gyóntatásukra... Annak öröme ez, hogy megoszthatod – gondold csak el! – felkentként első alkalommal az evangélium kincsestárát, és megérezheted, hogy a hívő nép most másfajta módon, de ismét felken: a kéréseivel, áldást kérő lehajtott fejével, kézfogásával, eléd tartott gyermekeivel, imádat kérve betegeiért... Őrizd meg, Uram, fiatal papjaidban az elindulás örömét, annak örömét, hogy mindent mint újat végezhetnek, annak örömét, hogy életüket neked adhatják.

Ezen a papi nagycsütörtökön kérem az Úr Jézust, hogy erősítse meg azoknak a papoknak az örömét, akik sok év óta végzik már papi szolgálatukat. Azt az örömet, amely nem tűnt el szemükből, amely felette áll a papi élet vállukat nyomó súlyának. Erősítsd meg azon papok örömét, akik már jócskán megtapasztalták a fáradságos munkát, akik erőt gyűjtenek, összeszedik magukat, „levegőt cserélnek”, miként a sportolók mondják. Őrizd meg, Uram, a felnőtt papok örömeinek mélységét és bölcs érettségét. Add, hogy tudják Nehemiással imádkozni: „Az Úr öröme az én erősségem” (vö. Neh 8,10).

Végezetül ezen a papi nagycsütörtökön azt kérem az Úr Jézustól, hogy árássa el örömmel az idős papokat, akár egészségesek, akár betegek. A kereszt öröme ez, amely abból a tudatból fakad, hogy romolhatatlan kincset hordozunk egy elhasználódó cserépedényben. Érezzék jól magukat bármilyen helyen, és érezzék meg az idő elillanásában az örökkévalóság ízét (Guardini). Uram, add, hogy érezzék meg annak örömét, hogy továbbadhatják a fáklyát, hogy láthatják felnőni a gyermekek gyermekeit, és mosolyogva, szelíden üdvözölhetik azon ígérek beteljesedését, amelyeket csalatkozhatatlan reményben várnak.

(Tózsér Endre SP fordítása)

© Libreria Editrice Vaticana, 2014.

© Tózsér Endre SP, 2014.

